

NMS Ethiopia Blogg

1/2022

Kjære venner!

I dag ble siste nyhet før sommerferien på Etiopia bloggen publisert. Her kan du lese alle artiklene samlet for første halvåret 2022.

Vi ønsker alle en fin sommer!

På vegne av hele Etiopia staben,

Sonja

NMS Etiopia Blogg adressen

nmsethio@gmail.com

Postadresse:

Norwegian Mission Society

P.O.Box 5552

Addis Ababa, Ethiopia

Besøksadresse:

Norwegian Mission Society

Kebele 09/10, Kasanchis, Addis
Ababa, Ethiopia

Boka elven ved Sirba, Blånildalen

En ny predikant

Tekst og foto: Sonja Küspert, sonjak@nms.no

10.02.2022

En nabo viste egyptiske Monica Fathy veien til Jesus. Nå er jenta fra Kairo på disippeltrening ved Ungdom i Oppdrag (UiO) i Muizenberg i Sør-Afrika, .

Jeg møter Monica i hagen av UiO senteret i Muizenberg ved Cape Town etter morgenandakten. To venner fra Egypt som hadde vært ved denne skolen tidligere fortalte at NMS ga stipend og Monica søkte (jfr. blogg artikkel 14.04.2020 om Lilyan Samir Hanna <https://nms.no/etiopia/2020/04/13/jeg-har-en-fred-i-mitt-hjerte-til-a-ga-tilbake/>). Monica var blitt inspirert av hvordan disippelskolen i Sør Afrika hadde forandret livene deres, så da tenkte hun at hun også ville oppleve dette.

Livet til Monica har ikke vært lett. Da hun var 10 år gammel døde begge foreldrene i en bilulykke, mens Monica overlevde. Hennes to eldre søstre tok seg av henne inntil de giftet seg; da var Monica 16 år gammel og fra da av levde hun alene i huset til foreldrene. Etter skolen tok hun utdanningen i bedriftsøkonomi.

Eric Stoneman er studierådgiver ved skolen og kontaktperson for NMS. Han har hjulpet mye til å få til både opphold og visum for NMS stipendiater fra andre afrikanske land.

Monica er døpt inn i den ortodokse kirken, men inntil hun var 17 år gammel spilte religionen ikke noen rolle. Det ble annerledes da hun kom i kontakt med naboen, en ung man som var 10 år eldre enn henne og som var som en storebror for henne. Han var også kristen og oppfordret henne til å lese i Bibelen og bli en aktiv kristen. Med hans støtte vokste hun i troen og det å være kristen ble en viktig del av livet hennes. Motivasjonen for å dra til Muizenberg var å gjøre noe for Jesus, å bli bedre kjent med Han, lære mer og være åpen for troen.

Det er ikke lett å være kristen i Egypt. Spesielt ille var det da muslimbrødrene herjet i landet. De prøvde å tvinge alle til å bli muslimer. Heldigvis er situasjonen i Egypt nå bedre.

Da Monica kom til Sør-Afrika for tre uker siden var alt nytt. Det var en stor overgang og det er fortsatt utfordrende å bo sammen med fem andre jenter på et rom. Hun var vant til å ha et rom for seg selv. Også språket er en utfordring, engelsk er ikke morsmålet hennes. Men i intervjuet med meg snakker hun bra engelsk, og som ungt menneske kommer hun sikkert til å gjøre store fremskritt i språket de neste ukene. Dessverre er det ingen andre som snakker arabisk eller har arabisk bakgrunn på skolen akkurat nå. Men hun trives og føler at hun har tatt den rette avgjørelsen. Opplegget ved skolen passer fint til det hun liker: musikk og sang, og å være sammen med andre ungdommer. Hun er glad i mennesker, liker å hjelpe dem av hele sitt hjerte og ønsker å gi av seg selv. Dessuten er hun glad i naturen og liker meditasjon.

Monica i hagen til skolen

I løpet av de tre ukene hun har vært i Muizenberg, ble hun venner med ei jente fra Zimbabwe som bor på samme rommet. Det er hun glad for. Denne jenta er også med i Monicas gruppe av 16 studenter som skal gjøre "outreach" (evangelisering) i Malawi de siste tre månedene av den 6 måneders opplæringstiden.

På spørsmålet hva slags planer hun har etter tiden ved UiO i Sør Afrika forteller hun:

«Jeg vil gjerne forkynne, men i landet mitt er det ikke tillatt. Derfor vil jeg gjerne gjøre det i et annet land hvor også Ungdom i Oppdrag jobber.»

Vi ønsker Monica alt godt for oppholdet ved skolen i Muizenberg og for "outreach" i Malawi hvor hun skal forkynne Guds ord, og håper hun kan fortsette med det også etter at tiden ved disipeltreningssenteret er over.

Shaftu har mot og en visjon!

Tekst og foto: Klaus-Christian Küspert, klausk@nms.no

17.02.2022

Blant jenter, spesielt fra minoritetsgrupper, er høyere utdanning fortsatt svært sjelden. Men det finnes unntak, og for Mao-prosjektet er det et spesielt fokus å støtte flinke jenter.

I landsbyene i sumpene langs Dabus-elva er det ikke mange mennesker med skoleutdanning, få av dem er Mao, den opprinnelige befolkningen i området, og så godt som ingen er Mao-jenter.

«Som Mao-jente har du praktisk talt ingen sjanse til noen utdanning. Du er bestemt til å gifte deg tidlig og få mange barn.»

Shaftu (18) sier disse ordene lavt, men bestemt, og ser ned i fanget. Hun tok et modig valg selv. Da hun var ferdig med siste klasse (6. klasse) på folkeskolen i hjembygda Bishawo Dabus i fjor høst, flyttet hun til byen, til Asosa, sammen med sin yngre søster. Dette var mulig ved hjelp av et lite stipend på 55 kroner i måneden fra Mao-prosjektet, som NMS driver i samarbeid med SIL Etiopia. Slike små stipend gir talentfulle Mao-elever muligheten til å fullføre minst 10. klasse, og det å støtte utdanning til jenter er et spesielt mål for prosjektet.

Det har ikke vært lett for Shaftu å forlate foreldre og søsken i landsbyen ved Dabus-elva, men familien oppmuntret henne til å ta dette skrittet. Medarbeiderne i Mao-prosjektet, Olana, K'asim og andre ble mennesker som gir henne hjelp og trygghet i Asosa. Hun kan til og med snakke morsmålet sitt, Mao Hozo, med dem.

Til tross for dette var det en stor og smertefull overgang fra landsbyen til byen som er en lang dagsreise unna. Bishawo Dabus ligger i Oromia, der det eneste offisielle språket er Oromo, mens undervisningen i Asosa holdes på amharisk, et språk som Shaftu nå, etter seks måneder, bare forstår tålelig, men ennå ikke kan skrive ordentlig.

Shaftu sier hun står ved valget om å ofre alt for utdannelsen. Når jeg spør henne hva hun mener med «å ofre alt», nevner hun først adskillelsen av familie og landsby. Men så legger hun raskt til – på Mao Hozo:

«Mao-jenter er på det laveste trinnet i samfunnet. Vi hører mange stygge ord her i byen, og er hele tiden redde for at noe vondt skal skje.»

Likevel angret ikke Shaftu på å ha tatt skrittet. Hun vil helt sikkert gå til 12. klasse og om mulig studere teologi og bli prest! Faren hennes, som er medlem i menighetsrådet i den lokale Mekane Yesus-kirken og har donert en tomt for å bygge en kirke, oppmuntret henne til å gjøre dette, og hun har som visjon å gjøre noe viktig for folket sitt.

«Gud er med meg og Han vil hjelpe meg og vise meg den rette veien, avslutter Shaftu samtalen.»

K'asim og Olana til venstre og høyre for Shaftu. De kommer fra samme område, snakker samme språk og støtter hverandre. Olana koordinerer stipendprogrammet for SIL

Gumuz GT oversettelse. Smittende entusiasme og imponerende kvalitet

Tekst og foto: Klaus-Christian Küspert, klausk@nms.no

21.02.2022

Oversettelsen av Det gamle testamente til Gumuz skrider frem og viser gode resultater. Flyttingen av oversettelseskantoret fra Kamashi til Asosa vil lette kommunikasjonen og øke sikkerheten for oversetterne.

Vi sitter på det nye oversettelseskantoret i Asosa med de tre gumuz bibeloversetterne pastor Sudi Gote, Lozran Ayana og Zegeye Belew, og koordinatoren for oversettelsesteamet, vår mangeårige kollega Hambisa Ayana. Ute har temperaturen passert 30 grader, men inne i huset holder en bris det kjølig.

F.v. Zegeye Belew, en av oversetterne, og Klaus-Christian Küspert, NMS rådgiver, diskuterer noen setninger i 4. Mosebok, kap. 25

I mer enn ett år har de tre oversetterne og jeg jobbet sammen tre dager i uken ved hjelp av video møter og klart å oversette den første, andre og fjerde Moseboken, sjekket setning for setning og endret det som var uklart. Entusiasmen og engasjementet til teamet er smittsomt og kvaliteten på oversettelsen er imponerende. Zegeye oppsummerer det slik:

«Dagens oversettelse er bedre enn gårsdagens. Vi lærer noe nytt hver dag, og teamet vårt er riktig sterkt. Det er bare gøy å jobbe slik.»

Allerede i 2003 ba gumuz-menighetene i Blånildalen om en oversettelse av Det gamle testamentet, men av forskjellige grunner tok det til 2020 før ting endelig kom i gang. Til gjengjeld var det blitt gjort grundige forberedelser, oversetterne er vel trent og de lokale menighetene, hovedsakelig fra Mekane Yesus, har vært involvert i alle trinnene. I tillegg har vi en sterk og profesjonell samarbeidspartner i Det etiopiske bibelselskap som er eier av prosjektet og utgiver av bibelen.

Dessverre har den voldelige uroen i Kamashi-området, sammen med hyppige strømbrudd, stengt internett og blokkerte veier, gjort arbeidet vanskelig og satt oversetterne i fare. Derfor har vi i samarbeid med Bibelselskapet bestemt å flytte oversettelseskontoret til Asosa, hovedstaden i Benishangul-Gumuz regionen. Der er det betydelig mer sikkerhet for kollegene, det er bedre internett forbindelse og daglige flyvninger til Addis Abeba gjør det enklere å møtes.

Våre tre oversettere og Hambisa er tydelig fornøyde med avgjørelsen. De lyse og luftige kontorene leies av gumuz kulturforeningen og ligger i en bydel med overveiende gumuz-befolkning. Her blir det god lokal forankring og vi kan regne med at oversetterne kommer til å trives.

Ved hjelp av aktivitetsplanen forklarer Hambisa de neste trinnene: Et lokalt team av korrekturlesere starter med arbeidet i løpet av våren. Hovedfokuset av det lokale teamet skal være språklig flyt og grammatisk korrekthet. Siden alle oversettere er medlemmer av Mekane Yesus, skal dette teamet ha en god økumenisk balanse og inkludere katolikker, ortodokse og reformerte kristne. Når de tre Mosebøkene senere i året en gang til er kontrollert av NMS konsulent og fagfolk ved bibelselskapet, kan en første prøvetrykk være mulig allerede mot slutten av året. Zegeye forteller engasjert:

«Det ville vært den beste julegaven til gumuz-menighetene, og et synlig resultat av arbeidet vårt. Men ved årets slutt skal vi også ha oversatt og revidert 5. Mosebok, Jeremia, Josva og Esther. Det går riktig bra akkurat nå!»

Tilbake i Addis Abeba besøker vi bibelselskapet. Også her er man svært fornøyd med gumuz-oversetterne og måten de organiserer arbeidet på sammen med NMS.

«For oss er NMS mer enn en donor. Vi er kolleger og partnere som jobber sammen for å sikre at Den hellige skrift er åpen og tilgjengelig for alle mennesker.»

sier Endrias, prosjektkoordinator ved Det etiopiske bibelselskapet (EBS). Og direktøren Mr. Yilma Getahun legger til at dette året blir et spesielt fruktbart år for bibelselskapet. Det skal utgis hele fire nye oversettelser av bibelen. To av dem, til Kambata sør i Etiopia og nyoversettelsen til det gamle kirkespråket Ge'ez, er finansiert av Det norske bibelselskapet. Da er prosjekt vårt i godt selskap!

Oversetter Zegeye Belew foran inngangen til de nye kontorlokale i Asosa

Til Uganda som brødre i Kristus

Tekst og foto: Mparany Rakotondrainy, mparanyr@nms.no

24.02.2022

To ungdomsledere fra Mekane Yesus-kirken i Gambela i Etiopia har reist til Uganda for disippeltrening. De tilhører forskjellige folkegrupper, men de vil vise kjærlighet til hverandre som brødre i Kristus, selv om samfunnet de lever i er dypt splittet.

Abel ved NMS kontoret i Addis Abeba.

Abel

– Jeg heter Abel Biro, er 28 år gammel og er fra Gambela. Jeg er gift og har en datter. Jeg har en bror og ei søster, men de bor i Kenya. Foreldrene mine er i Gambela.

– Jeg studerte ledelse ved universitetet i Gambela og tok bachelor-eksamen i 2019. Etterpå jobbet jeg for et statlig kontor. Jeg fikk permisjon fra jobben min for å kunne dra på disippeltrening i Uganda. Dette er svært meningsfullt for meg.

– Jeg vokste opp i en kristen familie, men da jeg var 18 sluttet jeg å gå i kirken og trodde ikke lenger på Jesus. Jeg gjorde gale ting som å bruke mye tid på spill og tygge «khat». Jeg følte at jeg hadde vært på avveier i lang tid, men etter en stund kalte Gud meg igjen. Jeg innså at livet jeg levde ikke var det rette, så jeg begynte å be igjen og vende tilbake til kirken. Kirkeledelsen utnevnte meg til ungdomsleder, for å vitne om endringen i livet mitt og være rollemodell for ungdommene. Som ungdomsledere driver vi med evangelisering på landet og gir trosopplæring.

– Når jeg er i Uganda, vil jeg gjerne øke kunnskapen min om Jesus for å styrke min tro på Gud. Jeg ønsker å jobbe som forkynner og senere studere teologi. Jeg håper også å kunne forbedre engelsken og vi være ellers aktivt med i samfunnet.

– Jeg liker å spille basketball, og planlegger å bruke fritida til å være sammen med andre ungdommer. Det er godt å bringe unge mennesker sammen, og sport kan fungere som døråpner. Samtidig ønsker jeg å bidra til fred blant den fremtidige generasjonen, men det er ikke noen lett oppgave. I samfunnet mitt i Gambela er det mange konflikter, og forholdet mellom folkegrupper er vanskelig og fylt av mistillit. Folk blir så lett irriterte og sinte på hverandre og gjør ting som sårer dem som tilhører en annen gruppe. Jeg håper jeg kan vise hvordan man deler tro, kjærlighet og enhet i Jesus når jeg kommer tilbake fra Uganda.

Kim

– Jeg heter Kim, er 29 år gammel og kommer fra Akobo i Vest-Gambela. Foreldrene mine er bønder. Vi bodde i Akobo til jeg begynte på barneskolen. Så flyttet vi til Gambela by fordi det var uro i området vårt. Jeg klarte ikke engang å komme meg til skolen på den tiden. Skolen har svært ofte vært stengt på grunn av voldshandlinger. Derfor bestemte foreldrene mine seg for å ta oss med til Gambela. Jeg har to brødre og ei søster. Familien min har vært kristne lenge, og som barn fulgte vi foreldrenes vei. Det er jeg takknemlig for.

– Mellom 2016 og 2019 studerte jeg på en høyskole og tok bachelorgrad i ledelse. Så vendte jeg tilbake til Gambela og fikk jobb i kirken som regnskapsfører for synoden. Nå har synoden gitt meg tillatelse til å gå på disippeltrening. Når jeg kommer tilbake, skal jeg gå tilbake til stillingen min som regnskapsfører. Jeg leder også en ungdomsgruppe, holder bibeltimer og er korleder. Jeg liker å synge og forkynne evangeliet.

– Dette er første gang jeg reiser ut av Etiopia. Jeg er litt redd, men takket være Gud er Abel sammen med meg. Det skal bli veldig interessant å komme til Uganda. Jeg ønsker å lære mer og vokse i møtet med forskjellige ungdommer der. Jeg håper vi får det bra og kan lære av hverandre.

Kim er glad for å kunne reise sammen med Abel.

Abel og Kim på flyplassen i Addis Abeba på vei til Uganda.

– Som Abel nevnte, er samfunnet vårt sykt. Vi snakker ikke en gang med hverandre og det er så mye hat i samfunnet at det er umulig å besøke noen som hører til Abel sin folkegruppe. Det har vært en svært utfordrende situasjon for oss som unge kristne. Som kristne har vi egentlig ingen problemer med å være sammen, og vi vil gjerne forkynne at det er mulig å leve sammen som brødre. Oppdelingen av landet i etniske grupper er ikke noe vi ønsker å fortsette med. Gud elsker alle mennesker, så hvorfor kan vi ikke elske hverandre? Bibelen forteller at mangfold er viktig for kirken og samfunnet. Men det er ikke lett. Vi har virkelig store utfordringer. Jeg håper at vi kan få til en endring. Vi bør i det minste vise at vi elsker hverandre slik som Gud elsker oss. Hans hjerte er åpent for alle, uansett hvor du er fra. Vi må be for samfunnet vårt.

Vi er forskjellige, men vi er like velkomne

Tekst og foto: Mparany Rakotondrainy, mparanyr@nms.no

24.03.2022

"Vi følte oss velkommen og hjemme her fra første stund"! Abel og Kim fra Gambela i Etiopia er på disippeltrening ved Ungdom i Oppdrag (OiU) i Jinja, Uganda.

Det har gått fire uker siden Abel og Kim fra Gambela i Etiopia kom til Uganda på disippeltrening ved Ungdom i Oppdrag (UiO). Uganda-basen til UiO ligger i Jinja, 126 km fra Entebbe, nær kilden til den Hvite Nil. Det er første gangen prosjektet sender unge mennesker fra Etiopia til Uganda. Det er enklere å samarbeide med de myndighetene i Uganda enn med de Sør-Afrikanske myndighetene som f.eks. ambassaden i Addis Abeba. Å få visum til Sør-Afrika har alltid vært et problem og er helt uforutsigbart. Hvis dette samarbeidet fungerer og UiO Uganda holder nødvendig kvalitet, kan NMS sende flere studenter fra Etiopia, Madagaskar og andre partnerland til Jinja.

Sammen med et team fra Kamashi hadde jeg anledning til å reise til Uganda for musikkutveksling; 4.mars kunne vi besøke Abel og Kim i Jinja. Hovedsaken ved dette besøket var å snakke med vennene fra Gambela, men vi møtte også lederne av skolen og diskuterte om muligheten for å sende flere ungdommer fra andre land til Uganda.

Jeg spurte Abel og Kim om hva de synes om oppholdet i Jinja så langt.

Abel: Så snart vi kom hit, følte vi oss hjemme. Folk er virkelig snille. På skolen har det gått mer enn tre uker nå, og vi har lært mye. Allerede den første undervisningsdagen la jeg merke til en plakat på veggen som sa: «Gjentent, Gjenopplivet, Gjenopprettet, Gjenfylt og Transformert». Dette budskapet gikk rett inn på meg. Gud lærer meg å forstå mer om meg selv og meningen med livet mitt. Før jeg kom hit trodde jeg at jeg visste mange ting om Gud, meg selv og livet, men det var ikke tilfelle. Jeg føler at jeg fortsatt har mye å lære. For eksempel hvordan du kan være stolt av deg selv på en positiv måte, og ikke på en egoistisk måte. Lærerne gir oss mange interessante leksjoner: om sinne, om tålmodighet, om hvordan vi kan tilgi og om å forstå menneskene rundt oss. Vi lærer også ta ansvar. Vi bytter på å rydde og lage mat på kjøkkenet. Jo mer vi deler ansvaret, jo lettere blir arbeidet. Jeg elsker å være her.

Den største utfordringen er språket. Her er engelsk det første og eneste språket vi bruker for å kommunisere. Folk snakker flytende engelsk. Og når jeg skal be eller forkynne, kjenner jeg begrensningene mine. Men det blir bedre med hver dag. Så savner jeg maten fra Gambela, men det er en del av læringen. Å lære andres kultur å kjenne inkluderer også maten deres. Jeg kommer nok til å klare meg.

Kim: Jeg er veldig takknemlig for å få denne muligheten fra NMS. Spesiell takk til Mparany. Takk til skolen her som ønsket oss varmt velkommen. I det øyeblikket vi kom hit, følte vi oss hjemme. Vi er som brødre og søstre her. Ulikhetene mellom oss spiller ingen rolle. Noen av oss er litt eldre, og andre er veldig unge. Alle er forskjellige, og alle er velkomne. Dette liker jeg veldig godt. Vi er fra forskjellige afrikanske land, Abel og jeg er fra Etiopia, noen er fra Kamerun og andre er fra Uganda. Men det gjør oss ikke fremmede for hverandre. Gud elsker oss alle. På de fire ukene her på skolen har jeg lært mange ting, som hvordan en lytter til Gud og forstår hva han vil si til oss. Jeg har også lært å ta ansvar. Vi må jobbe litt ved siden, og det gir oss praktiske kunnskaper på hvordan vi kan tjene andre mennesker. Gjennom hele min oppvekst i en kristen familie har jeg aldri forstått hvordan Gud snakket til meg. Jeg kom hit til Jinja for noen uker siden og det første jeg lærte var å lytte til Gud. Jeg hadde perioder i livet da jeg glemte å be. Men jeg har alltid hatt Gud ved min side, og han er der fortsatt, og han vil for alltid være der. Jeg ser nå at Gud aldri forlater oss. Han er hele tiden der for oss. Gud vet alt jeg gjør og vil alltid være ved min side.

Abel og Kim (2 og 3 fra venstre) sammen med Mparany (5 f.v.) og tre av musikerne fra Kamashi i Etiopia som deltok på musikkutvekslingen

Nå kan alle høre og lese det!

Tekst: Klaus-Christian Küspert, klausk@nms.no; foto: Hambisa Ayana

30.03.2022

Først ble Det Nye Testamentet på Gumuz grundig revidert, så ble det lest inn som lydfiler og nå er filene tilgjengelige på minnekort og som mobilapp. Nå kan alle som har mobiltelefon – og det er de fleste – høre og lese Guds Ord på morsmål!

Ting tar tid, spesielt når man ønsker å gjøre et godt og grundig arbeid. Og hvem vet, kanskje tar det litt ekstra tid når man jobber i områder som Blånildalen. Da er det spesielt gledelig når ting en har jobbet med i årevis endelig er ferdig, holder høy kvalitet og viser konkrete resultater.

I november 2020 skrev vi i et blogginnlegg at Hambisa, Lozran og Beyata, de tre trofaste oversetterne av det Det Nye Testamentet på gumuz nettopp var ferdige med å lese inn teksten på SIL sitt studio i Addis Abeba. Målet var at det redigerte Nye Testamentet ikke bare skulle utgis i bokform, men også som lydfil på SD kort som kunne settes inn på elektroniske medier, og som app med lyd og tekst til gratis nedlasting på mobiltelefoner.

Lozran fra Sedal holder på med å revidere lydfilene til Det Nye Testamentet på Gumuz på SIL studio i Addis

Ms Israel fra SIL i Addis overleverer 200 SD-kort for telefoner og PCer med Det Nye Testamentet på Gumuz til Hambisa.

Vi regnet med at det bare ville ta noen få uker før filene kunne utgis. Men så viste det seg at noen kapitler måtte leses inn på nytt for å få tilstrekkelig god kvalitet – og så kom borgerkrigen i tillegg til korona pandemien og alt ble så mye mer vanskelig.

Nå, over ett år senere, kan vi endelig melde den glade nyheten at de kristne i Gumuz området kan få det de lenge har lenget etter: Nå kan virkelig alle, unge og gamle, folk i byer og landsbyer, høre og lese Det Nye Testamentet på morsmål.

Hambisa Ayana, leder for Ungdomssenteret i Kamashi og aktiv i den nye Mekane Yesus synoden i Blånildalen har nettopp fått utlevert 200 SD minnekort fra SIL:

«Kvaliteten er riktig bra, lyden er klar og tydelig. Folk er svært interesserte i å få tak i disse SD-kortene for å kunne høre Det Nye Testamentet på Gumuz.»

SD kortene skal fordeles til menighetene i Kamashi, Sedal, Agalo, Yaso, Belo og i Metekel på den andre siden av Nilen. I tillegg selges SD kortene til privatpersoner til inntekt for den nye Blånil-Synoden.

Enda lettere blir det med mobilapplikasjonen som ble laget av IT-avdelingen ved SIL. Ved hjelp av denne kan de som har smarttelefon og internetttilgang nedlaste Det Nye Testamentet gratis. Appen med tekst og lyd vil bli brukt i mange sammenhenger, fra søndagsprogrammer i kirker og menigheter til private bibelstudiegrupper og individuell lytting.

Én ting er spesielt viktig for Hambisa:

«Det er fortsatt mange her som ikke kan lese. Men så godt som alle har mobiltelefoner. Nå kan alle, virkelig alle, høre Guds ord på Gumuz!»

Likevel vil det bli godt å få Bibelen på trykk! Også her får vi omsider gode nyheter fra Bibelselskapet. Trykkingen i Korea er på gang, og vi kan regne med at bøkene vil komme frem til Blånildalen i løpet av dette året.

Det er nå nesten alle som har mobiltelefoner, og det er enkelt å sette inn SD kortene som best brukes i områder uten internett tilgang.

Lovsyng Gud på vår egen måte

Tekst og foto: Mparany Rakotondrainy, mparanyr@nms.no

06.04.2022

Gud ga folk i Afrika mange talenter og kulturer. De er vakre, fargerike og unike. Hvorfor kan ikke disse brukes til å prise Hans navn?

Fem ungdommer fra Kamashi, en fra Addis Abeba og undertegnede fra NMS reiste til Soroti, Uganda i 10 dager i mars 2022. Først dro vi til Jinja for å besøke Ungdom i Oppdrag-basen, hvor det er to etiopiere fra Gambela på disippeltrening (se blogginnlegget 24.3.2022).

LES OGSÅ: [Vi er forskjellige, men vi er like velkomne](#)

Tre ungdommer, tre kulturer: F.v. Sarah fra Soroti i Uganda, Aman fra Addis Abeba og Zegeye fra Kamashi i Blånildalen.

Dagen etter dro vi til Soroti hvor Soroti bispedømme i «Church of Uganda» åpnet dørene for å ta imot oss. Bispedømmets ungdomsavdeling hjalp oss med organiseringen av oppholdet. Målet med besøket var musikk og kulturutveksling. Vi besøkte 3 menigheter (Damasco, Wera og Owalei) og lærte mye om å bruke morsmålet og tradisjonell musikk i kirken. Dessuten hadde vi litt tid til å se på et historisk sted kalt Kumi.

Ungdommene fra Kamashi var alle Gumuz. De var overrasket over å se hva andre kristne i verden gjør når de lovsynger Gud, og ble imponert over hvordan folk i Soroti priste Gud på sitt eget språk og med sin egen musikk. I Etiopia er musikk tradisjonelt delt inn i religiøs musikk (*mezmur*) og sekulær musikk (*zefen*). Unge kristne sliter ofte med å få aksept for kulturell musikk i kirken siden den blir kategorisert som *zefen* som det ikke er lov til å bruke. Videre er det forbudt å bruke tradisjonelle instrumenter i kirken. Kirker som Mekane Yesus tillater ikke bruk av tradisjonelle Gumuz melodier og instrumenter.

Gruppen reiste tilbake med et sterkt ønske om å inkludere flere av sine egne Gumuz-melodier og musikkinstrumenter i gudstjenesten og ønsker i større grad å bruke Gumuz-språket i kirken. Det er annerledes i Uganda, hvor noen av de samme musikk- og rytmeinstrumentene som finnes i Gumuz-kulturen brukes til *mezmur* - kristen musikk.

I Salme 33, 2-3 står det:

«Pris Herren til lyre, spill for ham på tistrenget harpe! Syng en ny sang for ham, spill vakkert og rop med jubel! «

To jenter fra Wera i Soroti med et tradisjonelt blåseinstrument.

satt tar vare på musikken og kulturen sin. Gud velsigne dem for å prise Gud på sin egen måte. Jeg skulle virkelig ønske at vi kunne bringe tilbake våre Gumuz-instrumenter.»

Zegeye Belew, 27 år, bibeloversetter: «Jeg følte meg virkelig hjemme i Soroti. Jeg liker godt at folk ber og synger på sitt eget språk. Gud ga oss talent og vakker kultur, men jeg vet ikke hvorfor kirken i Etiopia ikke tillater oss å prise Gud på vår egen måte.»

Hambisa Ayana, 30 år, koordinator for ungdomsmusikkprosjektet: «I ti dager her i Uganda sluttet jeg ikke å nyte musikken og maten. Folk var så snille! De har mange talenter, og de tar vare på kulturen sin. Det var sterkt å se at folk bruker sitt eget språk og sin kultur for å prise Herren. Jeg tror vi må be de gamle menneskene hos oss om å lære oss Gumuz-musikken vi allerede har glemt.»

Amanuel Buli, 35 år, musiker: "Musikk er et universelt språk. Jeg kunne se hvordan musikk kan bygge broer over kultur- og språkgrenser. Gjennom musikk kan vi enkelt kommunisere sammen. Jeg likte godt at kirkemusikken er en del av den folkelige kulturen i Uganda. Det gir meg mye inspirasjon. Spørsmålet mitt nå er: Hvordan kan vi introdusere det i samfunnet vårt?"

Se gjerne på filmen om turen - og om betydningen av morsmål og lokal kultur for misjonsarbeidet: <https://www.youtube.com/watch?v=FNQrJKWw-Ek>

F.v. Alima og Etane fra Kamashi

Den barmhjertige samaritan på Mao Hozo

Tekst: Klaus-Christian Küspert, klausk@nms.no, foto: Klaus-Christian Küspert og Aslak Gotehus

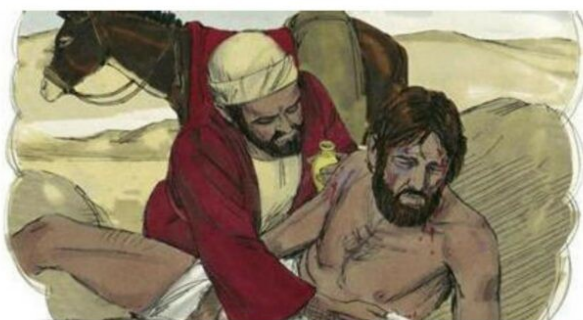
11.05.2022

NMS skriver misjonshistorie - igjen. 6. mai ble den første trykte boken noensinne på Mao Hozo (Ak'mo Wandì) overlevert til prosjektmedarbeiderne: Historien om Den barmhjertige samaritan!

Shoomi Samariya moo biashmora

The Story of the Good Samaritan

A Bible story from Luke 10:25-37

Ak'mo Wandì

Spiritual

Forsiden til Den barmhjertige samaritan på Mao Hozo (Ak'mo Wandì)

For en stund siden skrev jeg en artikkel med tittelen «Folket som ingen ser». Da fortalte jeg om «Mao-folkene», ulike urfolksgrupper i området rundt Begi og Tongo. «Mao» er blant folkegruppene som NMS ble kalt til å arbeide med i Etiopia for over 50 år siden, men som av en eller annen grunn falt igjennom i det politiske og også i det kirkelige arbeidet. De ble til «folket som ikke blir sett».

Det er ikke lenge siden at *Mao-prosjektet*, et samarbeid mellom NMS og SIL Etiopia, tok sikte på å studere og kartlegge de seks forskjellige Mao-språkene mer detaljert. Dette var utgangspunktet for *Hozo ortografi- og ordbok-arbeidet*, som igjen er grunnlaget for de første skrevne tekstene på dette språket.

På denne bakgrunn er det som skjedde fredag 6. mai på Ben's Icon Hotel i Asosa ikke mindre enn en liten sensasjon: Arild Bakke, NMS-leder for Øst-Afrika, kunne overlevere 300 eksemplarer av den aller første boken på Mao Hozo til Olana Lencha, lokal koordinator for *Mao-prosjektet* i Asosa - og «forfatteren» av teksten. Og det er ikke hvilken som helst tekst, men gjenfortellingen av en av de vakreste historiene i Bibelen på Mao Hozo-språket (Ak'mo Wandì): Lignelsen om Den barmhjertige samaritan - *Shoomi Samariya moo biashmora*.

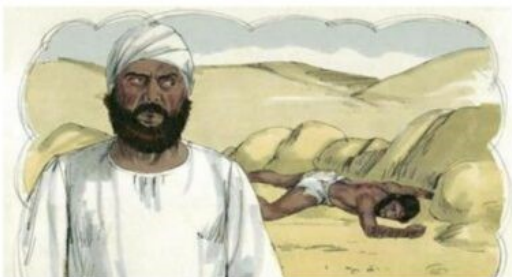

"Bloom Workshop" for laging av enkle bøker på "nye språk". Mao Hozo-gruppen med språkkonsulent Klaus-Christian Küspert, Addis Abeba, februar 2022

Oversettelsen av Den barmhjertige samaritan var et resultat av en "Bloom Workshop" i Addis Abeba i februar i år som jeg hadde gleden av å lede. «Bloom» er et smart SIL-program som gjør det enkelt å lage bøker på «nye språk». Mange maler med tekster og vakre bilder med alt fra barnebøker til de viktigste bibelske historiene kan lastes ned gratis og historiene kan gjenfortelles med enkle ord.

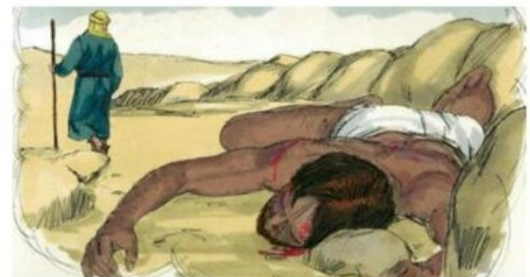
Sammen med Olana og teamet hans er vi selvfølgelig stolte over det vi har oppnådd. For bare en kort stund siden fantes det ikke et skrevet ord på Hozo. Med den lille boken om Den barmhjertige samaritan på trykk og den fremtidige ordboken, er Hozo på vei til å bli «et riktig språk», et språk som rår over det trykte ordet, noe som betyr mye for folket!

Dette skal bare være begynnelsen! Vi er for tiden i ferd med å oversette flere bibelske historier til Mao Hozo-språket og vurderer å inkludere andre språk i prosjektet, for eksempel Seze og Gwama. NMS er opptatt av kultursensitivt misjonsarbeid som tar utgangspunkt i målkulturen. Vi er sikre på at denne tilnærmingen kommer til å bære rike frukter og at Mao folkene en dag vil være en del av det store kristne fellesskapet.

Agadesh inga Yehuda guzuni moo onno
aga kassh temmash shoot t'enuwdishti.
Aga moo kets'ash shushna aa temmash
p'iishna t'enti. Aga moomi hindemta ebi
gatsaw yebat'i.

6

Shonku kina Leviti onno aga kassh
temmash shoot t'enuwdishti. (Yehuda
Leviti guzuni kerash giwaga moo). Aga
Levita aa temmash p'iishna shushna
shushwta moomti t'enti.

7

Side 6 -7 av Den barmhjertige samaritan på Mao Hozo språket (Ak'mo Wandj)

Alamitu er ny prosjektleder for Safe Motherhood

Tekst og foto: Sonja Küspert, sonjak@nms.no

24.06.2022

Den tidligere prosjektlederen for Safe Motherhood prosjektet, Hirko, sa dessverre opp stillingen sin i vår. Heldigvis kunne det rekrutteres en ny leder: Alamitu Adisu.

Jeg møter Alamitu i Asosa, vest i Etiopia. Hun kom fra Begi og jeg fra hovedstaden Addis Abeba. I Asosa er det fredelig og vi kan jobbe med prosjektdokumentene uten å bli forstyrret. Alamitu var leder for helsekontoret i Begi kommune før hun søkte stillingen som prosjektleder. Hun er gift og har to barn, en gutt på 5 år og ei jente på 11 måneder. Hun vokste opp i Metekel nord for Blå Nilen sammen med seks brødre og tre søstre.

Alamitu og Rev. Workinesh jobber konsentrert med prosjektdokumentene-

Nå tar hun over som leder for prosjektet med god støtte fra Rev. Workinesh, som er både leder for kvinne departementet og generalsekretæren i Begi Gidami synoden. Rev. Workinesh som skrev søknaden for helseprosjektet, kommer dagen etter til Asosa og vi tre har gode diskusjoner om prosjektet, fremtiden og aktivitetene. Siste dagen kommer også synodens regnskapsfører, Tamiru. Sammen med ham blir budsjettet for 2022 revurdert, et vanskelig arbeid, siden det er en god del usikkerhet omkring inflasjonen, kostnadene for reparasjonen av prosjektbilen og den politiske situasjonen i Etiopia, spesielt i Begi Gidami området.

Tar vi alle de vanskelige omstendighetene med i betraktningen, hadde prosjektet et godt første år, hvor de fleste aktivitetene kunne gjennomføres. Ti kvinneambassadører ble opplært og besøker nå de gravide i deres nærmiljø. Helsesenteret i Kondala fikk bygd venterom for gravide kvinner, opplysningsarbeidet ble gjennomført og kvinner med fistelskader ble kjørt til Addis Abeba. Dessverre trenger bilen som ble overhaldt i begynnelsen av 2020 en ny, kostbar reparasjon.

Før jeg kom til Asosa, hadde Rev. Workinesh og jeg et møte med Mihiretu, lederen for Fistula sykehuset i Addis Abeba. Sykehuset støttet tidligere prosjektet ved å betale for hjemreisen for kvinnene etter operasjonen. Vi hadde en god samtale med Mihiretu, og han lovet å komme med forslag etter et møte med de andre lederne på sykehuset, spesielt med økonomiavdelingen.

Dessverre finnes det fremdeles uroligheter i forskjellige deler av Etiopia, også i vest, som av og til blusser opp igjen med stor styrke. Folk lengter etter fred og forsoning, men dessverre finnes det sterke krefter i samfunnet som jobber imot freden.

I skrivende stund er Alamitu på vei til Addis Abeba med tre kvinner til Fistula sykehuset. På vei til flyplassen ved Asosa ble de vitne til en overfall av en terrorgruppe som åpnet ilden mot det føderale militæret. Heldigvis slapp de unna med skrekken. De bruker fly fra Asosa til hovedstaden som gjør reisen tryggere. Siden prisen på drivstoff har steget drastisk, kan det til og med være slik at denne typen transport ikke er mye dyrere enn å kjøre bil.

Vi ønsker Alamitu kraft og Guds velsignelse for dette viktige arbeidet! Hun er motivert og vil gi sitt beste for at prosjektet skal lykkes.

Godt samarbeid mellom Rev. Workinesh, regnskapsfører Tamiru og den nye prosjektlederen Alamitu (fra venstre).

Etter mange timer er vi ferdige med arbeidet. Fra venstre: Tamiru, Alamitu, Rev. Workinesh og jeg.

Ingen skole – ingen ferie

Tekst Mparany Rakotondrainy, mparanyr@nms.no; foto: Mparany Rakotondrainy og Sonja Küspert

29.06.2022

Vi nærmer oss slutten av skoleåret og mange barn rundt om i verden gleder seg til sommerferien. I Mao-Komo-området har verken barna eller lærere sommeravslutning fordi de ikke har hatt skole på flere måneder.

Jeg snakker med Jiregna Tesfa (26), en Komo-lærer for 2. og 4. klasse i landsbyen Penshuba i Mao-Komo-distriktet. Her har det vært politiske uroligheter i mange måneder. Mange måtte flykte fra landsbyene sine fordi geriljaen kom og plyndret, brant ned hus og drepte mennesker. Skolene har vært stengt nesten hele skoleåret og barna har derfor heller ingen ferie å glede seg til. De venter bare på at skolen skal åpne igjen. Vi vet ikke når det kommer til å skje fordi det fortsatt er utrygt og mange ikke har kommet tilbake til landsbyene sine.

Jiregna holder på å lage lærerbøker i Komo og håper at disse snart kan brukes.

Jiregna ble lærer for 8 år siden. Da han gikk i 9. klasse. Staten lette etter kvalifiserte personer som kunne bli morsmåslærere på Komo-språket. Utdanningsnivået blant brukere av Komo-språket er generelt veldig lavt. Læreren til Jiregna hadde lenge sett at denne gutten var usedvanlig rask i oppfatningsevnen og flink til både å lære og å lære bort. Det statlige utdanningskontoret headhuntet han fra skolebenken i 9. klasse og sendte ham på kurs. Det var begynnelsen på karrieren hans.

Jiregna ble lærer uten å ha gått på lærerhøyskolen. Det var først gjennom SIL-prosjektet at han ble lært opp i å lese Komo og bruke bøker. Etter flere måneder med deltagelse i ulike workshoper organisert av SIL, begynte han å undervise i Komo-språket for 2. og 4. klassetrinn. Nå har han 22 elever i 2. klasse og 34 elever i 4. klasse. I dag er Jiregna blant dem som er best i å skrive Komo. I Etiopia er det bare noen få tusen brukere av dette språket, så kompetansen Jiregna har er veldig spesiell og verdifull. Staten ønsker å gi Jiregna et stipend til å studere, men Jiregna vet ikke hva som kommer til å skje med elevene dersom han er borte over lengre tid. Det er ingen andre som kan gjøre jobben hans i Penhuba.

Angrepet på Penhuba startet for 5 måneder siden, da væpnede styrker angrep offentlige ansatte, blant dem lærere og helsepersonell. Heldigvis hadde Jiregna reist bort for å besøke faren sin som var syk. Han ble hos faren fordi det var utrygt å reise tilbake. Volden er rettet mot statlige ansatte som geriljaen anklager for dårlig styresett og manglende utvikling.

Etter tre måneder hos faren reiste Jiregna til regionhovedstaden Asosa hvor han nå har vært i to måneder. Her støtter han SIL-prosjektet som produserer materiell for ulike minoritetsspråk. Han er glad over å kunne hjelpe til, siden han ikke kan undervise. Hver dag kommer han på prosjektkontoret for å jobbe med 1. klasse-bøkene på Komo (naturfag, matematikk, helse og kroppsøving). Prosjektgruppen har skrevet tekstene, men Jiregna hjelper til med å oversette og tilpasse tekstene til Komo-kulturen.

Jiregna savner elevene sine. Han sitter og lurer på om han skal reise hjem til Penhuba, men har så langt ikke fått lov fordi det er for farlig. Han vet ikke hvor lenge han må vente. Utdanning til elevene påvirkes veldig negativt av dette. Staten jobber hardt for å etablere fred i regionen, men det er fortsatt en lang vei å gå. Han er glad for å ha noe å gjøre mens han venter, og være med på å hjelpe Komo-språklige barn til en bedre fremtid ved å lage godt skolemateriell. Når barna forstår hva de leser, blir de glade og mer selvsikre. Det vet Jiregna. Men så må bøkene også bukes i praksis, ellers nytter de ikke. Jiregna gleder seg ikke til sommeren. «Ferie» har han hatt alt for lenge allerede.

Jiregna (t.h.) på SIL kontoret i Asosa sammen med Abiot, SIL språkeksperter